GENERALINIO ADVOKATO
PAOLO MENGOZZI IŠVADA,
pateikta 2016 m. gruodžio 6 d.[1]

Byla C-690/15

Wenceslas de Lobkowicz
prieš
Ministère des Finances et des Comptes publics

(Cour administrative d'appel de Douai (Duė administracinis apeliacinis teismas, Prancūzija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Laisvas darbuotojų judėjimas — Europos Sąjungos pareigūnas — Privalomasis draudimas pagal Europos Sąjungos institucijų socialinio draudimo sistemą — Nacionalinio socialinio draudimo išmokų finansavimas — Pajamos iš nekilnojamojo turto — Apmokestinimas — Bendroji socialinė įmoka (CSG) — Socialinis mokestis — Papildomos įmokos"

I – **Įvadas**

1. Ar pagal Sąjungos teisę draudžiama apmokestinti Europos Sąjungos pareigūną socialinėmis įmokomis ir mokesčiais valstybėje narėje, kurioje jis nuolat gyvena mokesčių tikslais, už šioje valstybėje narėje gautas pajamas iš nekilnojamojo turto?

2. Tokia šioje byloje *Cour administrative d'appel de Douai* (Duė administracinis apeliacinis teismas, Prancūzija) pateikto klausimo santrauka.

3. Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Wenceslas de Lobkowicz, nuo 2016 m. Europos Komisijos pareigūno pensininko, ir *Ministère des Finances et des Comptes publics* (Prancūzijos Finansų ir viešosios apskaitos ministerija) ginčą dėl šio pareigūno apmokestinimo socialinėmis įmokomis ir mokesčiais už 2008–2011 m. Prancūzijoje gautas pajamas iš nekilnojamojo turto.

4. Kaip galima manyti iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvų, šis prašymas taip pat susijęs su 2015 m. vasario 26 d. Sprendimu *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123), kuriame Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad mokesčių tikslais Prancūzijoje nuolat gyvenantis Nyderlandų pilietybę turintis darbuotojas, patenkantis į 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje[2], taikymo sritį, negali šioje valstybėje narėje būti apmokestintas socialinėmis įmokomis ir mokesčiais, iš dalies tapačiais arba panašiais kaip nagrinėjami pagrindinėje byloje, taikomais minėto darbuotojo pajamoms iš turto.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — Redakcija, pakeista ir konsoliduota 1996 m. gruodžio 2 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 118/97 (OL L 28, 1997, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 3 t., p. 3), iš dalies pakeistu 1998 m. birželio 29 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1606/98 (OL L 209, 1998, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 5 sk., 3 t., p. 308).

5. Todėl iš esmės prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismo prašo nuspręsti, ar 2015 m. vasario 26 d. Sprendime *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) priimtas sprendimas yra taikytinas Sąjungos pareigūno, kuris akivaizdžiai nepatenka į Reglamento Nr. 1408/71 taikymo sritį, atveju.

II – **Teisinis pagrindas**

A – *Sąjungos teisė*

6. Pagal Protokolo dėl Europos Sąjungos imunitetų ir privilegijų (Nr. 7), pridėto prie ES, SESV, EAEB sutarčių (toliau – Protokolas), 12 straipsnį Sąjungos pareigūnai ir kiti tarnautojai moka Sąjungai mokesčius nuo iš Sąjungos gaunamos algos, darbo užmokesčio ir kito atlyginimo. Iš Sąjungos gaunamai algai, darbo užmokesčiui ir kitam atlyginimui netaikomi nacionaliniai mokesčiai.

7. Protokolo 13 straipsnio pirmoje pastraipoje nurodyta, kad: „[p]ajamų mokesčio, turto mokesčio ir palikimo mokesčio taikymo tikslais bei tarp Sąjungos valstybių narių pasirašytų sutarčių dėl dvigubo apmokestinimo išvengimo taikymo tikslais Sąjungos pareigūnai ir kiti tarnautojai, kurie vien tik todėl, kad eina pareigas Sąjungos tarnyboje, įgyja gyvenamąją vietą kitos valstybės narės nei šalies, kur prieš pradedant eiti pareigas buvo jų nuolatinė gyvenamoji vieta mokesčių mokėjimo tikslais, teritorijoje, yra laikomi <…> mokesčių mokėjimo tikslais išlaikiusiais nuolatinę gyvenamąją vietą pastarojoje“.

8. Protokolo 14 straipsnyje nustatyta, kad reglamentais nustatoma Sąjungos pareigūnų ir kitų tarnautojų socialinio draudimo išmokų sistema.

9. 1968 m. vasario 29 d. Tarybos reglamente (EEB, Euratomas, EAPB) Nr. 259/68, nustatančiame Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatus ir kitų Europos Bendrijų tarnautojų įdarbinimo sąlygas bei Komisijos pareigūnams laikinai taikomas specialias priemones[3], iš dalies pakeistame 2010 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1240/2010[4] (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai), pirmiausia numatyta, kad pareigūnai moka įmokas į bendrąsias Sąjungos institucijų socialinio draudimo ir pensijų sistemas.

10. Pareigūnų tarnybos nuostatų V antraštinės dalies 2 skyriaus „Socialinio draudimo išmokos“ 72–84 straipsniuose nurodyta procentais išreikšta pareigūnų įmoka nuo bazinio darbo užmokesčio įvairiems pagal bendrąsias sistemas draudžiamiems rizikos veiksniams finansuoti. Tame pačiame Pareigūnų tarnybos nuostatų skyriuje išvardytos socialinės ir pensijos išmokos, kurias gauna pareigūnai ir jų šeimos nariai.

11. Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnyje numatyta, kad šis reglamentas taikomas visiems teisės aktams, kurie apima šias socialinės apsaugos sritis: ligos ir motinystės išmokas, invalidumo išmokas, įskaitant tas, kurios skirtos darbingumui išsaugoti ar atgauti, senatvės išmokas, išmokas maitintojo netekusiems asmenims, išmokas dėl nelaimingų atsitikimų darbe ir profesinių ligų, išmokas mirties atveju, bedarbio išmokas ir išmokas šeimai.

12. Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnio 1 dalyje nurodyta, kad, atsižvelgiant į 14 straipsnio c ir f punktus, asmenims, kuriems taikomas šis reglamentas, taikomi tik vienos valstybės narės teisės aktai. Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnio 2 dalies a punkte, be kita ko, patikslinta, kad, laikantis 14–17 straipsnių nuostatų, vienos valstybės narės teritorijoje pagal darbo sutartį dirbančiam asmeniui taikomi tos valstybės teisės aktai, net jeigu jis gyvena kitos valstybės narės teritorijoje.

3 — OL L 56, 1968, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk. 2 t., p. 5.

4 — OL L 338, 2010, p. 7.

13. Nuo 2010 m. gegužės 1 d. šis reglamentas pakeistas 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 883/2004 dėl socialinės apsaugos sistemų koordinavimo [5], kurio 3 ir 11 straipsniai iš esmės atitinka Reglamento Nr. 1408/71 4 ir 13 straipsnius.

B – *Prancūzijos teisė*

14. Pagal pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms taikytinos redakcijos *Code de la sécurité sociale* (Socialinės apsaugos kodeksas) L. 136-6 straipsnį fiziniai asmenys, kurie mokesčių tikslais laikomi nuolat gyvenantys Prancūzijoje, kaip tai suprantama pagal *Code général des impôts* (Bendrasis mokesčių kodeksas) 4B straipsnį, moka įmoką nuo pajamų iš turto, apskaičiuojamą nuo sumos iki mokesčių mokėjimo, nuo kurios nustatomas pajamų mokestis, visų pirma, nuo pajamų iš nekilnojamojo turto.

15. Pagal pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms taikytinos redakcijos Bendrojo mokesčių kodekso 1600-0 C straipsnį, kuris yra viena iš šio kodekso nuostatų, reglamentuojančių „[b]endrąją socialinę įmoką (toliau – CSG), mokamą į *Caisse nationale d'allocations familiales* (Nacionalinė šeimos išmokų kasa), *fonds de solidarité vieillesse* (Senatvės solidarumo fondas) ir privalomojo sveikatos draudimo sistemą“, fiziniai asmenys, kurie mokesčių tikslais nuolat gyvena Prancūzijoje, kaip tai suprantama pagal 4B straipsnį ir kaip nurodyta Socialinės apsaugos kodekso L. 136-6 straipsnyje, moka įmoką nuo pajamų iš turto, apskaičiuojamą nuo sumos iki mokesčių mokėjimo, nuo kurios nustatomas pajamų mokestis, visų pirma, nuo pajamų iš nekilnojamojo turto.

16. Pagal pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms taikytinos redakcijos Bendrojo mokesčių kodekso 1600-0Fa straipsnį minėti asmenys pagal *Code de l'action sociale et des familles* (Socialinės paramos ir šeimos kodeksas) L. 245-14 straipsnį dar apmokestinami 2 % „socialiniu mokesčiu“ nuo tų pačių pajamų, taip pat, remiantis L. 14-10-4 straipsniu, papildoma 0,3 % įmoka ir, remiantis L.262-24 straipsniu, papildoma 1,1 % įmoka.

III – **Ginčas pagrindinėje byloje, prejudicinis klausimas ir procesas Teisingumo Teisme**

17. Nuo 1979 m. iki išėjimo į pensiją, t. y. 2016 m. sausio 1 d., Prancūzijos pilietis W. Lobkowicz dirbo Europos Komisijos pareigūnu. Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų V antraštinės dalies 2 skyrių, būtent 72 straipsnį, jis buvo privalomai apdraustas pagal Sąjungos pareigūnų ir tarnautojų socialinio draudimo sistemą.

18. Pagal Protokolo 13 straipsnį W. Lobkowicz mokesčių tikslais nuolat gyvena Prancūzijoje. Jo 2008–2011 m. iš nekilnojamojo turto gautos pajamos buvo apmokestintos CSG, įmoka socialinio draudimo sistemos skolai padengti (toliau – CRDS), 2 % socialiniu mokesčiu ir šio mokesčio papildomomis 0,3 % ir 1,1 % įmokomis.

19. Administratoriui atsisakius patenkini prašymą atleisti jį nuo minėtų įmokų ir mokesčių, W. Lobkowicz pareiškė ieškinį *Tribunal administratif de Rouen* (Ruano administracinis teismas, Prancūzija).

5 — OL L 166, 2004, p. 1.

20. 2013 m. gruodžio 13 d. sprendimu šis teismas nusprendė, kad nėra pagrindo priimti sprendimą dėl atitinkamų CRDS sumų, kurias tuo metu kompensuodavo mokesčių administratorius[6], ir atmetė kitus W. Lobkowicz reikalavimus.

21. W. Lobkowicz pateikė apeliacinį skundą dėl šio sprendimo *Cour administrative d'appel de Douai*.

22. Pirmiausia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad nagrinėjamos įmokos ir mokesčiai pagal nacionalinę teisę yra laikomi privalomaisiais mokėjimais, todėl jų pagrįstumu neturėtų būti abejojama dėl to, kad W. Lobkowicz iš jų negaus jokios tiesioginės grąžos.

23. Teismas taip pat primena, kad nors iš 2015 m. vasario 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) matyti, kad mokestinės įmokos nuo pajamų iš turto, kurios tiesiogiai ir reikšmingai susijusios su tam tikromis socialinės apsaugos sritimis, patenka į reglamentų Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 taikymo sritį, Europos Sąjungos pareigūnai ir jų šeimos nariai, kurie privalomai draudžiami pagal Sąjungos institucijų socialinio draudimo sistemą, negali būti laikomi darbuotojais, kaip jie suprantami pagal minėtus reglamentus[7]. Todėl Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnis ir Reglamento Nr. 883/2004 11 straipsnis jiems netaikytini.

24. Galiausiai, net jei būtų daroma prielaida, kad Sąjungos pareigūnas yra „darbuotojas", kaip jis suprantamas pagal SESV 45 straipsnį, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pabrėžia, kad šiame straipsnyje nenustatyta jokių bendrųjų kompetencijos tarp valstybių narių ir Sąjungos institucijų pasidalijimo kriterijų, kalbant apie socialinio draudimo išmokų ir specialių neįmokinių išmokų pinigais finansavimą.

25. Šiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar pagal Sąjungos teisės principą draudžiama apmokestinti Europos Komisijos pareigūną bendrąja socialine įmoka, taip pat 0,3 % ir 1,1 % dydžio socialiniu mokesčiu ir šio mokesčio papildomomis įmokomis už šioje Europos Sąjungos valstybėje narėje gaunamas pajamas iš nekilnojamojo turto?"

26. Šiuo klausimu W. Lobkowicz, Prancūzijos vyriausybė ir Komisija pateikė rašytines pastabas. Prancūzijos vyriausybė pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 16 straipsnio trečią pastraipą paprašė Teisingumo Teismo šioje byloje posėdžiauti didžiosios kolegijos sudėties. 2016 m. spalio 18 d. posėdyje W. Lobkowicz, Prancūzijos vyriausybė ir Europos Komisija pateikė žodines pastabas.

6 — Iš W. Lobkowicz pateiktų pastabų matyti, kad buvo atvejis, kai atleista nuo CRDS mokėjimo, iš dalies pakeitus socialinės apsaugos kodekso L-136-1 straipsnį ir 2011 m. gegužės 4 d. Prancūzijos *Conseil d'État* priėmus Sprendimą *Ministre du Budget / Cousin* (ECLI:FR:CESSR:2011:330551.20110504), kuriame šis teismas nusprendė, kad tik Prancūzijoje mokesčių tikslais nuolat gyvenantys asmenys, kuriems taikoma Prancūzijos privalomojo sveikatos draudimo sistema, gali būti apmokestinti CRDS, įskaitant jų pajamas iš turto. Vis dėlto atrodo, kad pastarojo kriterijaus nustatymas yra „teisinis atsitiktinumas", ir jo buvo atsisakyta 2012 m. Socialinio draudimo finansų įstatyme, kuris netaikomas pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėms, šiuo klausimu žr. J. L. Matt ataskaitą Impôt sur le revenu, Contribution sociale généralisée: Quelle réformes?, Conseil des prélèvements obligatoires, Paris, 2015, p. 15, prieinamą https://www.ccomptes.fr/.

7 — Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šiuo klausimu remiasi 2000 m. spalio 3 d. Sprendimu *Ferlini* (C-411/98, EU:C:2000:530), susijusiu su Reglamento Nr. 1408/71 išaiškinimu.

IV – **Analizė**

A – *Dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priimtinumo ir dėl Teisingumo Teismui pateikto klausimo performulavimo*

27. Visų pirma, Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad prašymas priimti prejudicinį sprendimą akivaizdžiai nepriimtinas, nes prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pateikdamas su SESV 45 straipsniu susijusį klausimą nenurodė nei apelianto pagrindinėje byloje pilietybės, nei aplinkybės, ar asmuo pasinaudojo savo teise laisvai judėti.

28. Mano manymu, šiam prieštaravimui negalima pritarti.

29. Tiesa, kad bendradarbiaujant pagal SESV 267 straipsnį nacionalinis teismas turi nurodyti su pateiktais klausimais susijusias faktines ir teisines aplinkybes arba bent jau paaiškinti faktines prielaidas, kuriomis grindžiami šie klausimai [8].

30. Teisingumo Teismas pakartotinai primena, kad šiuo reikalavimu siekiama dviejų tikslų. Viena vertus, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui suteikti galimybę gauti Sąjungos teisės išaiškinimą ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui naudingą atsakymą. Antra vertus, suteikti valstybių narių vyriausybėms ir kitoms suinteresuotosioms šalims galimybę pateikti pastabas pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 23 straipsnį, nes, vadovaujantis šia nuostata, suinteresuotosioms šalims pateikiami tik sprendimai dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą [9].

31. Šiuo atveju šis prašymas priimti prejudicinį sprendimą jokiu būdu nėra nenuoseklus, kaip teigia Prancūzijos vyriausybė. Be to, Teisingumo Teismas taip pat negali atsisakyti atsakyti į pateiktą klausimą, motyvuodamas tuo, kad atvejis dėl kurio buvo pradėta pagrindinė byla, susijęs tik su viena valstybe nare.

32. Tačiau, kaip ir Prancūzijos vyriausybė, pripažįstu, jog vien to, kad asmuo yra Sąjungos pareigūnas, nepakanka, kad jam pagal SESV 45 straipsnį būtų *ipso jure* suteiktas darbuotojo statusas, nes šis statusas priklauso nuo to, ar asmuo iš tikrųjų naudojasi teise laisvai judėti [10]. Tačiau iš papildomai pateiktų tos pačios vyriausybės rašytinių pastabų matyti, kad W. Lobkowicz savo pareigas Komisijoje pradėjo eiti Belgijoje, taip pasinaudodamas savo teise laisvai judėti, kad užsiimtų profesine veikla kitoje nei Prancūzija valstybėje narėje. Be to, tai, kad W. Lobkowicz mokesčių tikslais nuolat gyveno Prancūzijoje pagal Protokolo 13 straipsnį, reiškia, kad kai jis 1979 m. pradėjo eiti pareigas Komisijos tarnyboje Briuselyje (Belgija), jo nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Prancūzija [11]. Šiomis aplinkybėmis tai, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas Teisingumo Teismui nenurodė W. Lobkowicz pilietybės, neturi reikšmės.

33. Bet kuriuo atveju Prancūzijos vyriausybės pateiktas prieštaravimas grindžiamas netiksliu teiginiu, kad prejudicinis klausimas, kaip jį performulavo ši vyriausybė, susijęs tik su SESV 45 straipsniu.

8 — Šiuo klausimu žr., be kita ko, 2013 m. lapkričio 14 d. Nutartį *Mlamali* (C-257/13, nepaskelbta Rink., EU:C:2013:763, 18 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

9 — Šiuo klausimu žr., be kita ko, 2013 m. lapkričio 14 d. Nutartį *Mlamali* (C-257/13, nepaskelbta Rink., EU:C:2013:763, 18 ir 24 punktai, ir juose nurodyta teismo praktika).

10 — Žr. 2004 m. gruodžio 16 d. Sprendimą *My* (C-293/03, EU:C:2004:821, 39–43 punktai). Taip pat žr. mano išvadą byloje *Wojciechowski* (C-408/14, EU:C:2015:393, 25 punktas).

11 — Todėl, kalbant apie Sąjungos pareigūnus, nuolatinė gyvenamoji vieta mokesčių tikslais, priešingai, nei tvirtina Prancūzijos vyriausybė, yra aplinkybė, kuria remiantis galima nustatyti, ar tas asmuo patenka į SESV 45 straipsnio taikymo sritį. Iš tikrųjų, Protokolo 13 straipsnis grindžiamas teisine fikcija, pagal kurią institucijų pareigūnai ir tarnautojai visą savo karjeros laikotarpį išsaugo savo nuolatinę gyvenamąją vietą mokesčių tikslais, t. y. interesų centrą, valstybės narės, kur prieš pradedant eiti pareigas buvo jų nuolatinė gyvenamoji vieta mokesčių mokėjimo tikslais, teritorijoje.

34. Tačiau, mano manymu, kaip matyti iš rašytinių Komisijos pastabų, atsižvelgiant į prejudicinio klausimo, ar pagal Sąjungos teisės „principą“ prireikus draudžiama Sąjungos pareigūną apmokestinti socialinėmis įmokomis ir mokesčiais valstybėje narėje, kurioje jis nuolat gyvena mokesčių tikslais, formuluotę, šį klausimą būtų galima svarstyti pasitelkiant kitokį požiūrį, t. y. prireikus statusą aiškinti kartu su lojalaus bendradarbiavimo principu, kuris nurodytas ES sutarties 4 straipsnio 3 dalyje, arba, kaip nurodysiu toliau, remiantis Protokolo 14 straipsnio ir Pareigūnų tarnybos nuostatų išaiškinimu nustatyti tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principą.

35. Todėl, kaip rodo Teisingumo Teismo praktika, prejudicinis klausimas tebėra svarbus aiškinant Sąjungos teisę, neatsižvelgiant į tai, ar atitinkamas Sąjungos pareigūnas ar tarnautojas pasinaudojo savo teise laisvai judėti [12].

36. Todėl, mano nuomone, net jei Prancūzijos vyriausybės nurodyti praleidimai buvo padaryti, Teisingumo Teismas negalėtų pripažinti prejudicinio klausimo nepriimtinu ar atsisakyti į jį atsakyti dėl kompetencijos stygiaus.

37. Tačiau nacionaliniam teismui nenurodžius konkrečios Sąjungos teisės nuostatos, kurią jis prašo išaiškinti, kartais gali kilti tokių sunkumų, dėl kurių Teisingumo Teismas atsisako atsakyti į pateiktą prejudicinį klausimą [13]. Tačiau dažnai Teisingumo Teismas, atsižvelgdamas į visą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pateiktą medžiagą ir siekdamas atlikti lemiamą vaidmenį, turi pagal SESV 267 straipsnį pateikti naudingą atsakymą į klausimą, pateiktą siekiant priimti sprendimą pagrindinėje byloje, atsižvelgti į Sąjungos teisės normas, kurių nenurodė nacionalinis teismas pateikdamas savo klausimą [14]. Dažniausiai taip nutinka, kai Teisingumo Teismui pateiktame prejudiciniame klausime nenurodoma konkreti Sąjungos teisės norma, bet bendrai daroma nuoroda į sutartį ar apskritai visą Sąjungos teisę [15]. Tuo atveju, jei klausimai suformuluoti netiksliai, neaiškiai ar netinkamai, pats Teisingumo Teismas, remdamasis visa nacionalinio teismo jam pateikta informacija ir pagrindinės bylos dokumentais, turi nustatyti Sąjungos teisės aplinkybes, kurias reikia išaiškinti atsižvelgiant į ginčo objektą [16].

38. Šiuo atveju, atsižvelgdamas į apelianto pagrindinėje byloje teisę ir 2015 m. vasario 26 d. Teisingumo Teismo priimtą Sprendimą *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123), į kurį prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pateikia daug nuorodų, manau, kad reikia performuluoti prejudicinį klausimą, siekiant išsiaiškinti, ar, kaip ir reglamentuose Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004, tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas, pagal kurį būtų draudžiama Sąjungos institucijos pareigūną apmokestinti pagrindinėje byloje nagrinėjamomis socialinėmis įmokomis ir

12 — Dėl to, kad nebuvo atsižvelgta arba buvo tik iš dalies atsižvelgta į Belgijos piliečių darbo stažą Sąjungos institucijoje, kad jiems būtų suteikta teisė į pensiją Belgijoje, žr. 2004 m. gruodžio 16 d. Sprendimą *My* (C-293/03, EU:C:2004:821), 2010 m. liepos 9 d. Nutartį *Ricci ir Pisaneschi* (C-286/09, nepaskelbta Rink., EU:C:2010:420) ir 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimą *Wojciechowski* (C-408/14, EU:C:2015:591). Dėl to, kad nebuvo atsižvelgta į Belgijos pilietybę turinčio sutartininko Sąjungos institucijoje išdirbtą laikotarpį, kad jam būtų skirta bedarbio pašalpa, taip pat žr. 2015 m. vasario 4 d. Sprendimą *Melchior* (C-647/13, EU:C:2015:54).

13 — Šiuo klausimu žr., be kita ko, generalinio advokato N. Wahl išvadą byloje *Gullotta ir Farmacia di Gullotta Davide & C.* (C-497/12, EU:C:2015:168, 89 punktas). Šiuo klausimu žr., be kita ko, 2014 m. vasario 13 d. Sprendimą *Crono Service ir kt.* (C-419/12 ir C-420/12, EU:C:2014:81).

14 — Žr., be kita ko, 2006 m. vasario 21 d. Sprendimą *Ritter-Coulais* (C-152/03, EU:C:2006:123, 29 punktas) ir 2009 m. spalio 27 d. Sprendimą *ČEZ* (C-115/08, EU:C:2009:660, 81 punktas). Jeigu iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos įmanoma, Teisingumo Teismas turi diskreciją performuluoti prejudicinį klausimą. Ši diskrecija taip pat grindžiama proceso ekonomiškumo pagrindais, nes leidžia išvengti pakartotinio prašymo priimti prejudicinį sprendimą, kuris priešingu atveju galėtų būti pateiktas. Šiuo klausimu žr. mano išvadą byloje *Gysen* (C-449/06, EU:C:2007:663, 43 punktas).

15 — Žr., be kita ko, 1984 m. gruodžio 13 d. Sprendimą *Haug-Adrion* (251/83, EU:C:1984:397, 9–11 punktai) ir 1996 m. rugsėjo 26 d. Sprendimą *Arcaro* (C-168/95, EU:C:1996:363, 21–23 punktai).

16 — Žr., be kita ko, 1984 m. gruodžio 13 d. Sprendimą *Haug-Adrion* (251/83, EU:C:1984:397, 9 punktas), 1996 m. rugsėjo 26 d. Sprendimą *Arcaro* (C-168/95, EU:C:1996:363, 21 punktas) ir 2010 m. kovo 11 d Sprendimą *Attanasio Group* (C-384/08, EU:C:2010:133, 18 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

mokesčiais, taikomais valstybėje narėje, kurioje šis pareigūnas nuolat gyvena mokesčių tikslais, gautoms pajamoms iš nekilnojamojo turto, gali būti kildinamas, prireikus kartu su lojalaus bendradarbiavimo principu, arba iš SESV 45 straipsnio, arba iš Protokolo ir Pareigūnų tarnybos nuostatų.

B – *Dėl turinio*

39. Norint atsakyti į mano siūlomą performuluotą prejudicinį klausimą, manyčiau, reikėtų pradėti nuo 2015 m. vasario 26 d. Sprendimo *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) analizės. Toliau siūlau patikrinti, ar šiame spendime padarytą išvadą galima pritaikyti šioje byloje.

1. 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123)

40. Kaip jau nurodžiau, G. de Ruyter buvo Nyderlandų pilietis, samdomas Nyderlandų bendrovės darbuotojas, bet mokesčių tikslais nuolat gyveno Prancūzijoje. 1997–2004 m. Nyderlanduose jis gavo rentas iki gyvos galvos už atlygį. Prancūzijos mokesčių administratorius nusprendė, kad šios rentos yra pajamos iš nekilnojamojo turto, ir todėl apmokestino šį asmenį CSG ir CRDS, 2 % socialiniu mokesčiu ir šio mokesčio papildoma 0,3 % įmoka.

41. G. de Ruyter užginčijo apmokestinimą šiomis socialinėmis įmokomis ir mokesčiais Prancūzijos administraciniuose teismuose. Jis tvirtino, kad remiantis 2000 m. vasario 15 d. Sprendimu *Komisija / Prancūzija* (C-34/98, EU:C:2000:84) ir 2000 m. vasario 15 d. Sprendimu *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85)[17] šios socialinės įmokos ir mokesčiai specialiai skirti valstybės narės socialinės apsaugos sistemai finansuoti, todėl reikalavimas juos sumokėti prieštarauja Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsniui, kuriame nustatytas tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas.

42. *Conseil d'État* (Valstybės taryba, Prancūzija), kuri kreipėsi į Teisingumo Teismą, nekilo abejonių, kad minėtos socialinės įmokos ir mokesčiai skirti privalomosioms Prancūzijos socialinėms apsaugos sistemoms finansuoti. Tačiau *Conseil d'État* klausia, ar, viena vertus, dėl to, kad, skirtingai nei 2000 m. vasario 15 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija* (C-34/98, EU:C:2000:84) ir 2000 m. vasario 15 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85) atveju, nagrinėjamos įmokos ir mokesčiai taikomi ne iš profesinės veiklos gautoms ir kompensacinėms pajamoms, o atitinkamo mokesčių mokėtojo pajamoms iš turto, neatsižvelgiant į vykdomą ekonominę veiklą, ir ar, antra vertus, dėl to, kad šiomis įmokomis ir mokesčiais nesuteikiama teisė į jokias socialinio draudimo išmokas ir jų teikiamą naudą, jas galima laikyti tiesiogiai ir reikšmingai susijusiomis su tam tikromis socialinės apsaugos sritimis, todėl patenkančiomis į Reglamento Nr. 1408/71 taikymo sritį.

43. Teisingumo Teismas į šį klausimą atsakė teigiamai.

44. Pirmiausia jis priminė, kad lemiamas kriterijus siekiant nustatyti, ar taikytinas Reglamentas Nr. 1408/71, yra nagrinėjamos nuostatos tiesioginis ir pakankamai reikšmingas ryšys su teisės aktais, reglamentuojančiais šio reglamento 4 straipsnyje išvardytas socialinės apsaugos sritis, neatsižvelgiant į aplinkybę, jog pagal nacionalinės teisės aktus įmoka kvalifikuojama kaip „privalomasis mokėjimas“[18].

45. Be to, Teisingumo Teismas patvirtino savo praktiką[19], pagal kurią Reglamento Nr. 1408/71 taikymui neturi reikšmės tai, ar išmokos mokamos kaip atlygis, ar ne, o lemiamas kriterijus yra tai, ar įmoka specialiai skirta valstybės narės socialinės apsaugos sistemai finansuoti[20].

17 — Pirmasis sprendimas susijęs su CRDS, o antrasis – su CSG.

18 — 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 23 ir 24 punktai).

19 — 2000 m. vasario 15 d. Sprendimas *Komisija / Prancūzija* (C-34/98, EU:C:2000:84, 39 ir 40 punktai) ir 2000 m. vasario 15 d. Sprendimas *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85, 37 ir 38 punktai).

20 — 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 26 punktas).

46. Paskui jis nusprendė, kad išvada dėl veiklos ir kompensacinių pajamų, kurią padarė 2000 m. vasario 15 d. Sprendime *Komisija / Prancūzija* (C-34/98, EU:C:2000:84, 36 ir 37 punktai) ir 2000 m. vasario 15 d. Sprendime *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85, 34 ir 35 punktai), turėtų būti taikoma ir mokesčiams nuo pajamų iš turto, nes neginčijama, kad iš šių įmokų gautos pajamos tiesiogiai ir specialiai skirtos atitinkamoms Prancūzijos socialinės apsaugos sritims finansuoti [21].

47. Šiuo klausimu Teisingumo Teismas pažymėjo, jog lemiamas kriterijus yra ne tai, ar darbo santykiai egzistuoja, o tai, kad asmuo būtų draustas privalomuoju arba neprivalomuoju draudimu nuo vienos ar kelių rizikos rūšių pagal bendrąją ar specialiąją socialinės apsaugos sistemą, numatytą Reglamento Nr. 1408/71 1 straipsnio a dalyje [22].

48. Be to, Teisingumo Teismas pabrėžė, kad atsižvelgiant į Reglamente Nr. 1408/71 numatytą išsamią kolizinių normų sistemą, ypač į šio reglamento 13 straipsnyje nustatytą principą, pagal kurį socialinės apsaugos srityje taikytini tik vienos valstybės narės teisės aktai, siekiant išvengti sunkumų, kurių gali kilti tuo pačiu metu taikant kelis nacionalinės teisės aktus, ir panaikinti nevienodą požiūrį į Sąjungoje judančius asmenis, Reglamento Nr. 1408/71 nuostatos neturėtų būti taikomos tik pajamoms, kurių šie asmenys gauna iš savo darbo santykių, nes kitu atveju atsirastų skirtumų taikant šio reglamento 13 straipsnį, atsižvelgiant į jų gaunamų pajamų šaltinį [23]. „Iš tiesų, reikalavimas, kad asmenys, gyvenantys vienoje valstybėje narėje, tačiau apdrausti socialiniu draudimu kitoje valstybėje narėje, taip pat finansuotų, nors tik iš dalies, gyvenamosios vietos valstybės narės socialinės apsaugos sistemą, lemtų nevienodą požiūrį pagal Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnį, nes visi kiti šios valstybės narės gyventojai privalo mokėti įmokas tik į tos valstybės socialinės apsaugos sistemą.“ [24]

49. Taigi, pasak Teisingumo Teismo, kadangi G. de Ruyter netaikoma nė viena iš Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnyje numatytų išimčių, jam negalima taikyti nagrinėjamų įmokų ir mokesčių nuo pajamų iš darbo santykių ir pajamų iš turto, todėl šių išvadų negali paneigti aplinkybė, kad jo paskutinės pajamos dar nebuvo apmokestintos taikant prievolę mokėti socialinio draudimo įmokas darbo vietos valstybėje narėje [25].

50. Todėl Teisingumo Teismo argumentai iš esmės grindžiami griežtu socialinės apsaugos teisės aktų sutapimo draudimu ir kolizine norma, numatytais Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnyje, t. y. praktiškai išimtine su socialinės apsaugos teisės aktais susijusia darbo vietos valstybės narės kompetencija. Kaip nurodė generalinė advokatė E. Sharpston išvados byloje *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2014:2307) 57 punkte, kuriuo Teisingumo Teismas rėmėsi šio sprendimo 41 punkte, apmokestinus G. de Ruyter šioje byloje nagrinėjamomis socialinėmis įmokomis ir mokesčiais, „būtų nepaisoma [R]eglamento [Nr. 1408/71] 13 straipsnio 1 dalyje numatyto teisės aktų sutapimo draudimo ir 13 straipsnio 2 dalies a punkte numatytos kolizinės nuostatos. Todėl nesvarbu, ar nuo G. de Ruyter Nyderlanduose gautų rentų iki gyvos galvos šioje šalyje iš tiesų buvo renkamos socialinės įmokos.“ [26]

51. Ar šioje byloje gali būti taikomi panašūs argumentai?

52. Prancūzijos vyriausybė tvirtina, kad apie tai negali būti nė kalbos. Iš tikrųjų, pasak šios vyriausybės, Sąjungos pareigūnas nepatenka į reglamentų Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 taikymo sritį, todėl jam negali būti taikomas tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas, nes nei pirminėje teisėje, ypač SESV 45 straipsnyje, nei antrinėje Sąjungos teisėje nėra jo atitikmens.

21 — 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 28 punktas).

22 — 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 31 punktas).

23 — 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 35, 37 ir 38 punktai).

24 — 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 39 punktas ir jame nurodyta praktika).

25 — 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 40 ir 41 punktai).

26 — Tos pačios išvados 56 punkte generalinė advokatė E. Sharpston nurodė, kad Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 13 straipsnio 1 dalyje numatytas principas, pagal kurį draudžiamas sistemų sutapimas, yra absoliutus ir jam taikomos tik šio reglamento 14c ir 14f straipsniuose numatytos išimtys.

53. Nors Prancūzijos vyriausybės argumentas nėra visiškai netikslus, mano nuomone, ji neatsižvelgia į esminį teisinį aspektą, t. y. Pareigūnų tarnybos nuostatuose numatytą bendrąją Sąjungos pareigūnų socialinio draudimo sistemą. Jeigu valstybės narės atsižvelgia į šiuos Pareigūnų tarnybos nuostatus ir jų laikosi, tuomet, mano manymu, W. Lobkowicz atvejį galima aiškiai prilyginti G. de Ruyter atvejui.

2. Dėl 2015 m. vasario 26 d. Sprendimo *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) pritaikymo pagrindinei bylai

54. Neginčijama, kad CSG ir kitos pagrindinėje byloje nagrinėjamos įmokos ir mokesčiai specialiai ir tiesiogiai skiriami skirtingoms Prancūzijos socialinėms apsaugos sritims finansuoti ir todėl patenka į reglamentų Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 taikymo sritį [27].

55. Be to, neginčijama, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos pajamos iš nekilnojamojo turto pagal nacionalinę teisę laikomos pajamomis iš turto, kaip ir byloje, kurioje priimtas 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123), rentos iki gyvos galvos.

56. Taip pat neginčijama, kaip pirmiau nurodžiau, kad toks Sąjungos pareigūnas kaip W. Lobkowicz nepatenka į reglamentų Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 taikymo sritį [28].

57. Tuo ši byla skiriasi nuo tos, kurioje buvo priimtas 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123), todėl suinteresuotosios šalys savo pastabose sutelkė dėmesį į klausimą, dėl kurio nesutarė, ar tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas tiesiogiai kyla iš SESV 45 straipsnio. Komisija ir W. Lobkowicz teigia, kad taip, todėl Teisingumo Teismo 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) gali būti taikomas šioje byloje remiantis SESV 45 straipsnio išaiškinimu. Kaip jau nurodžiau, Prancūzijos vyriausybė laikosi priešingų argumentų ir teigia, kad tik į reglamentų Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 taikymo sritį patenkantys darbuotojai gali pasinaudoti 2015 m. vasario 26 d. Sprendimu *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123), nes tik vienos valstybės teisės aktų taikymo principas įtvirtintas tik šiuose reglamentuose.

58. Nepaisant Komisijos pastangų per posėdį pateikti įrodymų iš teismo praktikos, kurie patvirtintų šį teiginį, pagal kurį toks principas faktiškai ir tiesiogiai susijęs su SESV 45 straipsniu, man atrodo, kad toks ginčas jau buvo išspręstas priešingai 1992 m. sausio 16 d. Teisingumo Teismo sprendime *Komisija / Prancūzija* (C-57/90, EU:C:1992:10). Iš tikrųjų, šioje byloje dėl išankstinės ar papildomos pensijos gavėjų, nepatenkančių į Reglamento Nr. 1408/71 taikymo sritį, situacijos Komisija ir Prancūzijos Respublika jau nesutarė dėl klausimo, ar tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas kyla iš Sutarties nuostatų, susijusių su laisvu darbuotojų judėjimu [29], ir galiojo iki priimant Reglamentą Nr. 1408/71. Konkrečiai kalbant, pripažindama, kad skundžiamas pažeidimas susijęs su pensijų gavėjais, kurie tuo metu nepateko į Reglamento Nr. 1408/71 dalykinę taikymo sritį, Komisija patvirtino, kad Teisingumo Teismas savo sprendimuose prieš įsigaliojant minėtam reglamentui EEB sutarties 48 ir 51 straipsnius (dabar SESV 45 ir 48 straipsniai) aiškino taip, kad iš jų kyla tik vienos valstybės teisės aktų taikymo principas [30]. Priešingai nei generalinis advokatas C. O. Lenz šioje byloje pateiktoje išvadoje (C-57/90, nebuvo paskelbta, EU:C:1991:345), Teisingumo Teismas atmetė Komisijos argumentus. Teisingumo Teismas, konstatuodamas, kad aptariamų pensijų

27 — Reikėtų pabrėžti, kad 2015 m. vasario 26 d. Sprendimas *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123) susijęs su CSG, 2 % socialiniu mokesčiu ir papildoma 0,3 % įmoka, o ši byla, be to, dar ir su papildoma 1,1 % įmoka, skiriama, kaip pažymėjo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, nacionaliniam aktyvaus solidarumo fondui ir, kaip mano šis teismas, taip pat turėtų būti laikoma patenkančia į reglamentų Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 taikymo sritį.

28 — Žr., be kita ko, 2000 m. spalio 3 d. Sprendimą *Ferlini* (C-411/98, EU:C:2000:530, 41 punktas) ir 2004 m. gruodžio 16 d. Sprendimą *My* (C-293/03, EU:C:2004:821, 35 punktą).

29 — 1992 m. sausio 16 d. Sprendimas *Komisija / Prancūzija* (C-57/90, EU:C:1992:10, 8–10 punktai).

30 — 1992 m. sausio 16 d. Sprendimas *Komisija / Prancūzija* (C-57/90, EU:C:1992:10, 8 ir 9 punktai).

gavėjų situacija nereglamentuojama Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnyje, padarė išvadą, kad „tik vienos valstybės teisės aktų taikymo principas jiems negali būti taikomas“ [31], ir nusprendė, kad Prancūzijos Respublika nepažeidė jai *pagal EEB sutartį* tenkančių įsipareigojimų ir <…> [Reglamento Nr. 1408/71] 13 straipsnio 1 dalies“ [32].

59. Teisingumo Teismas savo paskesnėje praktikoje iki šiol nepaneigė šio spendimo. Tai, kaip nurodė Komisija, kad Teisingumo Teismas reguliariai primena, jog principas, pagal kurį socialinės apsaugos srityje taikytini tik vienos valstybės narės teisės aktai, „be kita ko, nustatytas“ Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnio 1 dalyje [33], mano manymu, yra tik priminimas, kad kitose minėto reglamento nuostatose taip pat nurodytas šis principas [34] .

60. Be to, Teisingumo Teismas dar neseniai turėjo galimybę 2016 m. spalio 26 d. Sprendime *Hoogstad* (C-269/15, EU:C:2016:802, 37 punktas) pakartoti, kad tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas taikomas tik tose situacijose, į kurias daroma nuoroda Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnio 2 dalyje, taip pat 14–17 straipsniuose, kiek juose apibrėžtos įvairiais atvejais taikytinos kolizinės normos.

61. Per posėdį Komisijos paminėti sprendimai taip pat nesuteikia galimybės tvirtinti, jog Teisingumo Teismas aiškiai patvirtino, kad tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas tiesiogiai susijęs su Sutarties nuostatomis, susijusiomis su laisvu darbuotojų judėjimu.

62. Tai tikriausiai tiesa kalbant apie 1964 m. birželio 9 d. Sprendimą *Nonnenmacher* (92/63, EU:C:1964:40, p. 574). Iš tikrųjų, tame sprendime, priimtame anksčiau už 1992 m. sausio 16 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-57/90, EU:C:1992:10), kuriame aiškinamos 1958 m. rugsėjo 25 d. Tarybos reglamento Nr. 3 dėl migruojančių darbuotojų socialinės apsaugos [35] 12 straipsnio ir EEB sutarties 48 ir 51 straipsnių sąsajos, nurodyta, kad, viena vertus, dviejų nacionalinės teisės aktų, skirtų darbuotojams, sutapimo draudimas negali būti nustatytas nesant teisės akto ir, kita vertus, Reglamento Nr. 3 12 straipsniu (o ne EEB sutarties 48 ir 51 straipsniais) nedraudžiama taikyti kitos valstybės narės nei ta, kurioje dirba suinteresuotasis asmuo, teisės akto, tik jeigu šiuo teisės aktu minėtas asmuo įpareigojamas prisidėti prie socialinės apsaugos institucijos, negalinčios jam suteikti papildomos naudos, susijusios su tokia pačia rizika tuo pačiu laikotarpiu, finansavimo.

63. Tai pasakytina ir apie 2000 m. vasario 15 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85). Tačiau Teisingumo Teismas šiame sprendime konstatavo, kad Prancūzijos Respublika pažeidė EB sutarties 48 ir 52 straipsnius (dabar SESV 45 ir 49 straipsnius). Tačiau toliau daroma nuoroda į Teisingumo Teismo išvadą, padarytą įvertinus įsipareigojimų pagal Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnį neįvykdymą. Be to, Teisingumo Teismas nepatvirtino, kad tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas kildinamas iš nurodytų EB sutarties straipsnių. Jis tik nusprendė, kad pagal darbo sutartis ir savarankiškai dirbančių asmenų, kurie nuolat gyveno Prancūzijoje, bet kuriems nebuvo taikomi Prancūzijos socialinės apsaugos teisės aktai, veiklos ir kompensacinių pajamų apmokestinimas CSG yra ir Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnio pažeidimas, nes taip reikalaujama prisidėti prie tos valstybės narės socialinės apsaugos sistemos, kurioje jis nedalyvauja, finansavimo, ir nevienodų sąlygų taikymas, kuriuo prieštaraujama laisvam darbuotojų judėjimui jau vien dėl minėto straipsnio buvimo [36]. Todėl atrodo, kad Teisingumo Teismo nustatytas įsipareigojimų pagal EB sutarties 48 ir 52 straipsnius nevykdymas susijęs su pagal Reglamentą

31 — 1992 m. sausio 16 d. Sprendimas *Komisija / Prancūzija* (C-57/90, EU:C:1992:10, 14 punktas).

32 — 1992 m. sausio 16 d. Sprendimas *Komisija / Prancūzija* (C-57/90, EU:C:1992:10, 21 punktas) (išskirta mano). Taip pat žr. analogišką 1992 m. vasario 6 d. Sprendimą *Komisija / Belgija* (C-253/90, EU:C:1992:58, 18 punktas).

33 — Žr., be kita ko, 2012 m. birželio 12 d. Sprendimą *Hudzinski ir Wawrzyniak* (C-611/10 ir C-612/10, EU:C:2012:339, 41 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

34 — Dėl Reglamento Nr. 1408/71 14 straipsnio 2 dalies žr., be kita ko, 2006 m. kovo 9 d. Sprendimą *Piatkowski* (C-493/04, EU:C:2006:167, 21 punktas) ir 2013 m. gegužės 16 d. Sprendimą *Wencel* (C-589/10, EU:C:2013:303, 47 punktas).

35 — OL 1958, 1958, p. 561.

36 — Žr. 2000 m. vasario 15 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85, 42 –45 punktai).

Nr. 1408/71 padarytu pažeidimu. Bet kuriuo atveju, kaip nurodysiu šios išvados 65 punkte, draudimas valstybei narei reikalauti iš darbuotojo, kad jis prisidėtų prie socialinės apsaugos sistemos, kurioje jis nedalyvauja, finansavimo, savaime nesusijęs su išankstine išvada, kad nagrinėjama situacija patenka į tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principo taikymo sritį.

64. Todėl nors tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas neabejotinai padeda skatinti laisvą darbuotojų judėjimą Sąjungoje taikant vieną socialinės apsaugos teisės aktą [37], šiame Sąjungos teisės raidos etape šis principas tiesiogiai nekildinamas iš SESV 45 straipsnio arba, remiantis Komisijos vartojama formuluote, „nesusijęs“ su šia nuostata.

65. Vadinasi, neatmetama galimybė, kad suinteresuotųjų šalių ginčas šioje byloje dėl tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principo kilmės galiausiai, pasirodo, yra šios sąvokos reikšmės, kurią jai suteikia Komisija, supainiojimas. Iš tikrųjų, man atrodo, kad, ypač atsižvelgiant į Teisingumo Teisme pateiktas žodines pastabas, Komisija šią sąvoką supranta kaip draudimo valstybėms narėms reikalauti iš darbuotojų migrantų mokėti prarandamas socialinio draudimo įmokas, t. y. įmokas be jokios tiesioginės grąžos socialinių išmokų pavidalu, arba juos įpareigoti finansuoti nacionalines socialinės apsaugos sistemas, kuriose jie nedalyvauja, t. y. be jokios galimybės iš to gauti kokios nors naudos, sinonimą. Tiesa, kaip pažymėjo Komisija, jog Teisingumo Teismas reikalauja, kad valstybės narės laikytųsi šio draudimo, kuris kartais tiesiogiai susijęs su Sutarties normomis laisvo asmenų judėjimo srityje [38]. Tačiau šis draudimas nepainiojamas su tik vienos valstybės teisės aktų taikymo principu. Iš tikrųjų, Teisingumo Teismas taip pat reikalauja laikytis tokio draudimo tokiais atvejais, kai aptariamiems darbuotojams vienu metu taikomi keli nacionalinės socialinės apsaugos teisės aktai [39].

66. Draudimas valstybėms narėms taikyti dvigubą apmokestinimą be papildomos naudos arba įpareigoti darbuotoją migrantą prisidėti prie socialinės apsaugos sistemos, kurioje jis nedalyvauja ir iš kurios jis negali gauti jokios naudos, finansavimo, mano manymu, yra bendras šios teismo praktikos vardiklis, neatsižvelgiant į tai, ar nagrinėjama situacija patenka į reglamentų Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 taikymo sritį.

67. Kitaip tariant, šis draudimas susijęs ir su tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principu, kai šis principas tiesiogiai netaikomas, ir su reikalavimu panaikinti nevienodą požiūrį į darbuotojus migrantus ir sėslius darbuotojus [40].

68. Galiausiai šioje byloje nagrinėjamas šis draudimas. Iš tikrųjų aišku, kad socialinės įmokos ir mokesčiai, kurių reikalaujama iš W. Lobkowicz, yra tiesiogiai ir specialiai skirti skirtingoms Prancūzijos socialinės apsaugos sistemos, kurioje W. Lobkowicz nedalyvauja, sritims finansuoti, nors jis privalomai dalyvauja tik Pareigūnų tarnybos nuostatuose nustatytoje bendrojoje sveikatos draudimo sistemoje (toliau – RCAM).

37 — Šiuo klausimu žr., be kita ko, 2005 m. gegužės 26 d. Sprendimą *Allard* (C-249/04, EU:C:2005:329, 32 punktas).

38 — Žr., be kita ko, 1996 m. vasario 15 d. Sprendimą *Kemmler* (C-53/95, EU:C:1996:58, 13 ir 14 punktai), 2000 m. vasario 15 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85, 42 ir 45 punktai), 2002 m. kovo 19 d. Sprendimą *Hervein ir kt.* (C-393/99 ir C-394/99, EU:C:2002:182, 49 punktai), 2016 m. sausio 21 d. Sprendimą *Komisija / Kipras* (C-515/14, EU:C:2016:30, 40 punktas) ir 2016 m. spalio 6 d. Sprendimą *Adrien ir kt.* (C-466/15, EU:C:2016:749, 30 punktas). Daugelį šių sprendimų Komisija nurodė per posėdį savo argumentui, kad SESV 45 straipsnyje įtvirtintas tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas, pagrįsti.

39 — Žr. 2002 m. kovo 19 d. Sprendimą *Hervein ir kt.* (C-393/99 ir C-394/99, EU:C:2002:182, 49, 61 ir 64 punktai), 2006 m. kovo 9 d. Sprendimą *Piatkowski* (C-493/04, EU:C:2006:167, 34–36 punktai) ir 2016 m. spalio 6 d. Sprendimą *Adrien ir kt.* (C-466/15, EU:C:2016:749, 30 punktas). Šiuo klausimu taip pat žr. generalinės advokatės E. Sharpston išvadą byloje *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2014:2307, 58 punktas).

40 — Įdomu pažymėti, kad 2016 m. spalio 6 d. Sprendime *Adrien ir kt.* (C-466/15, EU:C:2016:749, 30 punktas) Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad šioje byloje nagrinėjamas Prancūzijos teisės aktas yra varžomo poveikio ir prieštarauja SESV 45 straipsniui tik dėl to, kad atitinkami Sąjungos laikinai priimti tarnautojai privalo mokėti „prarandamas socialinio draudimo įmokas“ nacionalinei pensijų sistemai, kurioje jie likdavo dalyvauti remiantis šiuo teisės aktu nacionaliniams deleguotiesiems pareigūnams suteikta pasirinkimo teise.

69. Vadinasi, Pareigūnų tarnybos nuostatuose reglamentuojama W. Lobkowicz situacija, mano manymu, negali būti ignoruojama arba nuvertinta. Ypač dėl tokios situacijos, mano manymu, turėtų būti teikiama pirmenybė prejudicinio klausimo nagrinėjimui ne pagal SESV 45 straipsnį, bet būtent pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus.

70. Šiuo klausimu reikėtų priminti, kad pagal Protokolo 14 straipsnį ir Pareigūnų tarnybos nuostatus Sąjunga turi išimtinę kompetenciją nustatyti savo pareigūnų socialinio draudimo sistemą ir šios sistemos taikymo tvarką.

71. Pareigūnų tarnybos nuostatai apima kur kas daugiau nei reglamentuose Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 numatyta nacionalinės socialinės apsaugos teisės aktų koordinavimo sistema, nes juose nustatyta tikra *bendroji* Sąjungos pareigūnų sveikatos draudimo sistema ir pensijų sistema. Iš tikrųjų, tai Sąjungos pareigūnų privalomojo draudimo, kuriuo jie apdraudžiami, kai pradeda eiti pareigas, sistemos, iš esmės susijusios su socialinės apsaugos sritimis, kurios, kalbant apie kitų darbuotojų migrantų draudimą pagal nacionalinės teisės aktus, be jokios abejonės patektų į reglamentų Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 [41] dalykinę taikymo sritį ir kurioms taip pat mokamos socialinio draudimo įmokos [42].

72. Akivaizdu, kad valstybės narės įgyvendindamos savo kompetenciją, susijusią su savo pačių socialinės apsaugos sistemų organizavimu, privalo laikytis Sąjungos teisės [43], ypač Protokolo, kuris turi tokią pačią teisinę galią kaip Sutartys [44], o Pareigūnų tarnybos nuostatai, kurie, primenu, buvo priimti visuotinai taikomu reglamentu, yra privalomi visi ir tiesiogiai taikomi visose valstybėse narėse pagal SESV 288 straipsnio antrą pastraipą [45].

73. Todėl Sąjungos pareigūną socialinio draudimo įmokomis, kurios mokamos iš šio pareigūno darbo užmokesčio, apmokestinanti valstybės narė akivaizdžiai pažeidžia Sąjungos institucijų kompetenciją, kuri nustatyta Protokolo 14 straipsnyje ir Pareigūnų tarnybos nuostatuose. Žvelgiant iš atitinkamo Sąjungos pareigūno pozicijos, dėl tokio jo apmokestinimo, kai jis įpareigojamas ir toliau mokėti mokesčius savo kilmės valstybės narės socialinės apsaugos sistemai be jokios grąžos [46], asmuo gali atsisakyti įsidarbinti Sąjungos institucijose, o žvelgiant iš šių institucijų pozicijos, tai trukdytų joms tinkamai veikti, ir valstybės narės nevykdytų joms tenkančios lojalaus bendradarbiavimo ir pagalbos pareigos, kuri apima įsipareigojimą palengvinti Sąjungos institucijų tikslų įgyvendinimą [47].

74. Tas pats pasakytina apie valstybės narės teisės aktus, pagal kuriuos Sąjungos pareigūnams nustatomos įmokos ir mokesčiai nuo darbo užmokesčio ir tarnybinių pajamų, skirti tiesiogiai ir specialiai tos valstybės narės socialinei apsaugos sistemai finansuoti, neatsižvelgiant į tai, kad pagal nacionalinę teisę [48] šios įmokos ir mokesčiai laikomi „privalomaisiais mokėjimais“ ir jais nesuteikiama jokia teisė į socialines išmokas ar lengvatas pagal tos valstybės narės socialinės apsaugos teisės

41 — Reikėtų priminti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatai socialinės apsaugos srityje pagal Kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygas pagal analogiją taikomi ir laikiniesiems tarnautojams.

42 — Dėl RCAM žr. atitinkamai Pareigūnų tarnybos nuostatų 72 straipsnio 1 dalies trečią pastraipą, o dėl pensijų sistemos – Pareigūnų tarnybos nuostatų 83 straipsnio 2 dalį.

43 — Žr, be kita ko, 2003 m. gruodžio 4 d. Sprendimą *Kristiansen* (C-92/02, EU:C:2003:652, 31 punktas), 2015 m. vasario 4 d. Sprendimą *Melchior* (C-647/13, EU:C:2015:54, 21 punktas) ir 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimą *Wojciechowski* (C-408/14, EU:C:2015:591, 35 punktas).

44 — Žr., be kita ko, 2014 m. gruodžio 18 d. Nuomonę 2/13 (EU:C:2014:2454, 161 punktas).

45 — Šiuo klausimu žr., be kita ko, 2013 m. liepos 4 d. Sprendimą *Gardella* (C-233/12, EU:C:2013:449, 30 punktas) ir 2015 m. rugsėjo 10 d. Sprendimą *Wojciechowski* (C-408/14, EU:C:2015:591, 36 punktas). Dėl Kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygų taip pat žr. 2003 m. gruodžio 4 d. Sprendimą *Kristiansen* (C-92/02, EU:C:2003:652, 32 punktas).

46 — Šiuo klausimu žr., be kita ko, 2016 m. sausio 21 d. Sprendimą *Komisija / Kipras* (C-515/14, EU:C:2016:30, 45 punktas)

47 — Šiuo klausimu žr., be kita ko, 2016 m. sausio 21 d. Sprendimą *Komisija / Kipras* (C-515/14, EU:C:2016:30, 52 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

48 — Be to, nors konkrečiu Sąjungos pareigūnų ir laikinųjų tarnautojų atveju tokios įmokos ir mokesčiai, mokami nuo jų profesinės veiklos Sąjungos institucijose pajamų, pagal nacionalinę teisę laikomi „privalomaisiais mokėjimais“, juos draudžiama taikyti pagal Protokolo 12 straipsnio antrą pastraipą, pagal kurią iš Sąjungos gaunamai algai, darbo užmokesčiui ir kitam atlyginimui netaikomi nacionaliniai mokesčiai.

aktus [49]. Iš tikrųjų, atsižvelgiant į Protokolą ir Pareigūnų tarnybos nuostatus, Sąjungos pareigūno darbo užmokesčiui ir tarnybinėms pajamoms negali būti taikomi valstybės narės, įskaitant tos valstybės narės, kurioje pareigūnas nuolat gyvena mokesčių tikslais pagal Protokolo 13 straipsnį, socialinės apsaugos teisės aktai.

75. Suteikiant Sąjungos institucijoms išimtinę kompetenciją nustatyti savo pareigūnų sveikatos draudimo ir pensijų sistemų taisykles ir tvarką siekiama ne tik palengvinti pareigūnų įdarbinimą, bet ir užtikrinti jiems visapusišką ir vienodą socialinį draudimą ir nustatyti jų dalyvavimo šiose sistemose lygį, neatsižvelgiant į jų kilmės valstybėje narėje taikomus socialinės apsaugos įstatymus. Todėl tokios kompetencijos Sąjungos institucijoms suteikimo tikslas taip pat užtikrinti vienodas sąlygas skirtingų pilietybių Sąjungos pareigūnams, kad, pirmiausia, jiems nereikėtų prisidėti prie kelių socialinės apsaugos sistemų finansavimo arba joms mokėti įmokų.

76. Todėl manau, kad Protokolo 14 straipsnio ir socialinės apsaugos Pareigūnų tarnybos nuostatų funkcija, kalbant apie Sąjungos pareigūnus, be kita ko, yra drausti socialinės apsaugos sistemų sutapimą ir reikalavimą dalyvauti finansuojant tokias sistemas ir (arba) joms mokėti be galimybės gauti kokios nors naudos yra beveik tokia pat kaip Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnio ir Reglamento Nr. 883/2004 11 straipsnio, kiek tai susiję su kitais darbuotojais migrantais.

77. Šią analizę patvirtina tai, kad, priešingai nei Sąjungos pareigūnai (ir laikinieji tarnautojai), sutartininkai, kurių darbo sutarties trukmė iš esmės negalėjo būti ilgesnė nei 3 metai tuo metu, kai klostėsi pagrindinės bylos aplinkybės, patenka į Reglamento Nr. 1408/71, iš dalies pakeisto 2009 m. rugsėjo 16 d. Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 988/2009, 16 straipsnio 3 dalies [50] ir Reglamento Nr. 883/2004 15 straipsnio [51] taikymo sritį. Tačiau nors sutartininkai turi pasirinkimo teisę, kuri įsigalioja nuo darbo sutarties įsigaliojimo dienos, jie gali pasirinkti, kad būtų taikomi tik kurios nors vienos valstybės narės socialinės apsaugos teisės aktai. Todėl pagal nurodytų reglamentų nuostatas Sąjungos sutartininkas, mokesčių tikslais nuolat gyvenantis Prancūzijoje, kuris pasirenka, kad būtų taikomi jo darbo vietos valstybės, pavyzdžiui, Belgijos Karalystės, socialinės apsaugos teisės aktai, kaip ir kiti į Reglamento Nr. 1408/71 taikymo sritį patenkantys darbuotojai, turėtų būti atleistas nuo prievolės dalyvauti – net iš dalies – finansuojant tos valstybės narės, kurioje jis nuolat gyvena mokesčių tikslais, socialinės apsaugos sistemą, kurioje jis nedalyvauja, remiantis 2015 m. vasario 26 d. Sprendime *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 38–40 punktai) padaryta išvada, įskaitant šio tarnautojo gautas pajamas iš turto.

78. Tačiau, taip pat, atsižvelgiant į šių Pareigūnų tarnybos nuostatų, kurie, primenu, priimti 1968 m., ir reglamentų Nr. 1408/71 ir Nr. 883/2004 suderinamumą, atrodo visiškai neįtikėtina, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas būtų norėjęs nuo darbuotojų migrantų kategorijos atskirti Sąjungos pareigūnus ir laikinuosius tarnautojus ir jiems netaikyti tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principo, atsižvelgiant į tai, kad jų atžvilgiu tokie teisės aktai yra atitinkami Pareigūnų tarnybos nuostatai. Priešingai, šie Sąjungos pareigūnai ir laikinieji tarnautojai nepatenka į tų teisės aktų taikymo sritį, nes jie jau apdrausti pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus ir, be to, pagal RCAM, kuri buvo nustatyta šiuose Pareigūnų tarnybos nuostatuose.

49 — Žr. pagal analogiją 2000 m. vasario 15 d. Sprendimą *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85, 32, 37 ir 38 punktai) ir 2015 m. vasario 26 d. Sprendimą *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 24 ir 26 punktai).

50 — OL L 284, 2009, p. 43.

51 — Šios dvi nuostatos suformuluotos taip: „[Sąjungos sutartininkai] gali pasirinkti, kad jiems būtų taikomi valstybės narės, kurioje jie pagal darbo sutartį dirba, teisės aktai arba valstybės narės, kurios teisės aktai jiems paskutiniu metu galiojo, arba valstybės narės, kurios piliečiai jie yra, teisės aktai, išskyrus nuostatas, susijusias su pašalpomis šeimai, kurių skyrimas reguliuojamas pagal tokiems darbuotojams taikomas sistemas. Ši pasirinkimo teisė, kuria galima pasinaudoti tik vieną kartą, įsigalioja nuo darbo sutarties įsigaliojimo dienos.“ Reikėtų priminti, kad, prieš pagal Kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygas nustatant sutartininkų kategoriją, Reglamento Nr. 1408/71 16 straipsnio 3 dalis buvo skirta pagalbiniams tarnautojams.

79. Tokiomis aplinkybėmis manau, kad Teisingumo Teismo motyvai, pagrindžiantys 2015 m. vasario 26 d. Sprendimą *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 38–40 punktai), taikytini ir tokio Sąjungos pareigūno kaip W. Lobkowicz atveju. Iš tikrųjų priešingu atveju šis pareigūnas, nuolat gyvenantis Prancūzijoje mokesčių tikslais pagal Protokolo 13 straipsnį, privalėtų ne tik mokėti RCAM pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus, bet ir, be to, finansuoti, nors ir iš dalies, skirtingas Prancūzijos socialinės apsaugos sistemos sritis, nors kiti teise laisvai judėti nepasinaudoję nuolatiniai Prancūzijos gyventojai prisideda tik prie vienos, t. y. Prancūzijos, sistemos finansavimo.

80. Mano manymu, šio argumento nepaneigia Prancūzijos vyriausybės prieštaravimai, kad iš nagrinėjamų įmokų ir mokesčių bet kuriuo atveju negaunama jokia tiesioginė grąža socialinio draudimo išmokų pavidalu, atsižvelgiant į tai, kad pagal nacionalinę teisę šie mokesčiai laikomi „privalomaisiais mokėjimais“ ir kad nagrinėjamoms pajamoms iš turto netaikomi jokie panašūs mokesčiai.

81. Iš tikrųjų, kaip pažymėjo W. Lobkowicz ir Komisija, 2000 m. vasario 15 d. Sprendime *Komisija / Prancūzija* (C-169/98, EU:C:2000:85, 31–38 punktai) ir 2015 m. vasario 26 d. Sprendime *Ruyter* (C-623/13, EU:C:2015:123, 41 punktas) Teisingumo Teismas jau išnagrinėjo ir atmetė tokius prieštaravimus.

82. Konkrečiai dėl antro Prancūzijos vyriausybės prieštaravimo pridursiu, kad nors neginčijama, kad Prancūzijos Respublika turi įgaliojimus įgyvendinti savo kompetenciją mokesčių srityje W. Lobkowicz pajamų iš nekilnojamojo turto atžvilgiu, šią kompetenciją reikia įgyvendinti laikantis Sąjungos teisės, nes tos pajamos negali būti naudojamos Protokolo 13 straipsnio nuostatose nurodytais tikslais. Tačiau, kadangi šioje byloje nagrinėjamos įmokos ir mokesčiai, neatsižvelgiant į jų kvalifikaciją pagal nacionalinę teisę, specialiai ir tiesiogiai skirti Prancūzijos socialinei apsaugos sistemai finansuoti, jie turi būti laikomi patenkančiais į Sąjungos institucijų išimtinės kompetencijos nustatyti bendrąją savo pareigūnų sveikatos apsaugos sistemą taikymo sritį, o ši kompetencija draudžia, kaip jau pažymėjau, valstybei narei reikalauti, kad minėti pareigūnai finansuotų, nors ir iš dalies, jos socialinės apsaugos sistemą, nesant jokios galimybės šiems asmenims, skirtingai nuo kitų nuolatinių gyventojų, dalyvaujančių šios valstybės narės socialinės apsaugos sistemoje, iš to gauti kokios nors naudos.

V – **Išvada**

83. Atsižvelgdamas į visus pirmiau pateiktus svarstymus, siūlau Teisingumo Teismui taip atsakyti į *Cour administrative d'appel de Douai* (Prancūzija) pateiktą prejudicinį klausimą:

Protokolo dėl Europos Sąjungos privilegijų ir imunitetų, pridėto prie ES, ESV ir EAEB sutarčių, 14 straipsnyje ir 1968 m. vasario 29 d. Tarybos reglamento (EEB, Euratomas, EAPB) Nr. 259/68, nustatančio Europos Bendrijų pareigūnų tarnybos nuostatus ir kitų tarnautojų įdarbinimo sąlygas ir nustatančio Komisijos pareigūnams laikinai taikomas specialias priemones, iš dalies pakeisto 2010 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu Nr. 1240/2010, nuostatose nustatytas tik vienos valstybės socialinės apsaugos teisės aktų taikymo principas turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį draudžiama Sąjungos institucijos pareigūną, kuriam visapusiškai taikoma minėtame reglamente nurodyta bendroji sveikatos apsaugos sistema, valstybėje narėje, kurioje jis nuolat gyvena mokesčių tikslais, apmokestinti specialiai ir tiesiogiai tos valstybės narės socialinei apsaugos sistemai finansuoti skirtomis įmokomis ir mokesčiais nuo toje valstybėje narėje gaunamų pajamų iš nekilnojamojo turto, ir dėl to ši valstybė narė negali reikalauti, kad minėti pareigūnai finansuotų, nors ir iš dalies, jos socialinės apsaugos sistemą, nesant jokios galimybės šiems asmenims, skirtingai nuo kitų nuolatinių gyventojų, dalyvaujančių šios valstybės narės socialinės apsaugos sistemoje, iš to gauti kokios nors naudos.